

Een vissersscheepje op het Meer van Galilea

Het is interessant, hoe een vissersscheepje op het Meer van Galilea eruit gezien heeft in de tijd van de Zaligmaker en Zijn discipelen. In het Nieuwe testament lezen we immers vaak, dat de discipelen visten of het Meer overstaken met hun scheepje.

In Markus 1 staat bijvoorbeeld de roeping van de discipelen vermeld. "En van daar een weinig voortgegaan zijnde, zag Hij (dat is de Heere Jezus) Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broeder, en dezelven in het schip hun netten vermakende. En terstond riep Hij hen; en zij, latende hun vader Zebedeüs in het schip, met de huurlingen, zijn Hem nagevolgd." We lezen regelmatig van zo'n vissersscheepje.

Enkele jaren geleden is er, bij heel laag water, inderdaad een heel oud scheepje gevonden op de bodem van het Meer van Galilea. Dat was natuurlijk een fantastische ontdekking. In elf dagen tijd is het door deskundigen opgegraven. Zorgvuldig onderzoek wees uit, dat het scheepje ongeveer twee duizend jaar oud is. Rond het begin van onze jaartelling is het gebouwd.

Het oude scheepje gaf voor het eerst een goede kijk op de scheepvaart in de tijd van het Nieuwe testament. Het scheepje is bijna negen meter lang, 2,5 m breed en 1,25 m diep. De scheepshuid (planken) is van Libanees cederhout (3 cm dik) en de spanten (ribben) zijn van eikenhout.

Het vissersscheepje kon ook voor andere taken gebruikt worden, zoals personen- of goederenvervoer. Er waren in het algemeen vijf bemanningsleden: vier roeiers (twee aan iedere zijde) en één man aan het roer. Op het scheepje stond een mast met een vierkant zeil.

Ook de scheepjes waarvan we in de evangeliën lezen, hadden een bemanning van 5 a 7 man.

Het laadvermogen van het Galilese scheepje was groot genoeg. Als het nodig was, kon er een man of vijftien in. Dit feit wordt bevestigd door andere oude geschriften (bijvoorbeeld van Flavius Josephus).

In Markus 6 lezen we, dat Christus vanaf een heuvel, aan de rand van het Meer, de discipelen zag in zo'n scheepje - in noodweer. Denk erom dat het daar ontzaglijk kon stormen!

De Zaligmaker was op die heuvel om te bidden. En Hij zag, in de nacht, dat Zijn discipelen zich zeer pijnigden om het scheepje voort te krijgen. De wind was hun tegen.

In Zijn gedachten is Christus bij hen; Hij verliest hen niet uit het oog. Al zien zij Hem niet, Hij ziet hen wel. Hij bidt om bewaring. Hij bidt voor ieder van hen.

Als de discipelen dat eens wisten ... dat hun Heere waakt en bidt! Als wij ook maar beseffen, in moeite en strijd, dat de Heere ons niet vergeet. Gods kerk is een strijdende kerk. Maar ze heeft een biddende zaligmaker. "Die altijd leeft, om voor Zijn volk te bidden."

Voor wie bidt Hij? Voor arme zondaren. Voor degenen die Hem nodig gekregen hebben.

Hij ziet ons al, eer dat wij hem zien. Er is geen nacht te donker en er is geen afstand te groot. "De Heere is nabij allen, die Hem aanroepen, allen, die Hem aanroepen in der waarheid."

Al ziet niemand naar u om - de Heere denkt in ontferming aan Zijn zondaarsvolk en kerk. Hij is bij de Zijnen in de storm. Dezelfde golven waar de discipelen zo'n last van hadden, droegen Christus naar hen toe. Ja, Hij wandelde over de golven en kwam naar het scheepje.

Ze schrokken en dachten een spook te zien. Ze schreeuwden van angst. Maar toen maakte de Zaligmaker Zich bekend. Boven het geraas van de storm uit klonk die vertrouwde stem: "Ik ben het; vrees niet!" Hij kwam Zelf in het schip en de storm ging liggen. hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. gelukkig als u/jij Hem mag kennen.

Ds. H. van der Ham